

Θέλετε να παίξουμε?Αφού διαβάσετε τις παρακάτω πληροφορίες για την ζωή του Μολιέρου μπορείτε να δοκιμάσετε το συγκεκριμένο quiz ώστε να δείτε τι έχετε εμπεδώσει. Το quiz έχει δημιουργηθεί από το Γαλλικό Ινστιτούτο με αποτέλεσμα να γιορτάσουμε τα 400 χρόνια από την γέννηση του Μολιέρου. Τέλος εάν επιθυμείτε μπορείτε να γράψετε στα σχόλια το σκορ που καταφέρατε.

Πατήστε Acte 1 και μετά ouvre le rideau (άνοιξε την αυλαία). Κάθε φορά πατήστε στο suivant (επόμενο)

Για το acte2 πατήστε joue pour le savoir (παίξε για να μάθεις). Μετά από κάθε σωστή απάντηση πατήστε suivant (επόμενο)

Στο τέλος του acte2 πάτα retourne au théâtre για να κάνεις και το τελευταίο quiz acte 3. Πάτα commencer (αρχίζω). Μετά από κάθε σωστή απάντηση πατήστε suivant (επόμενο)

<https://view.genial.ly/61d34c40d2c607de7802b51/interactive-content-quiz-moliere>

ΜΟΛΙΕΡΟΣ

(JEAN-BAPTISTE POQUELIN 1645-1673)

“Η φυσική νοημοσύνη δεν μπορεί να νικήσει την φυσική ηλιθιότητα.”

Με αφορμή τα 400 χρόνια της γέννησης του Μολιέρου (1622-2022) “έτος Μολιέρου”, η Comédie Française (Γαλλικό Θέατρο), αυτή την στιγμή, τιμώντας τον Μολιέρο με ένα πανόραμα έργων του, που θα παίζονται σε όλη τη διάρκεια της χρονιάς(15/01/2022-24/4/2022), επιχειρεί να επαναφέρει το πρώτο κείμενο του 1664, που δεν υπάρχει πια, και να δημιουργήσει ένα έργο όσο το δυνατόν πιο κοντινό στο πρωτότυπο. Ο Ίβο Βαν Χόβε σκηνοθετεί το “νέο” έργο του Μολιέρου. Τέλος, η βραδιά έναρξης μεταδόθηκε από το Pathé ζωντανά σε κινηματογράφους επτά χωρών και σηματοδοτεί την έναρξη μιας ετήσιας γιορτής τιμώντας τον μεγάλο Γάλλο θεατρικό συγγραφέα.

Ο Μολιέρος (Jean-Baptiste Poquelin) γεννημένος στις 15 Ιανουαρίου του 1622, ήταν θεατρικός συγγραφέας και ηθοποιός. Θεωρητικά είναι ένας από τους σπουδαιότερους δασκάλους της κωμωδίας, στη δυτική λογοτεχνία, ενώ ειδικότερα για τους Γάλλους και για πολλούς άλλους, θεωρείται ως ο καλύτερος κλασικός ποιητής και Γάλλος λογοτέχνης.

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΚΑΙ Η ΑΡΧΗ ΤΩΝ ΕΠΙΤΥΧΙΩΝ

Ο Μολιέρος ήταν ο μεγαλύτερος γιος ενός έμπορου υφασμάτων στο Παρίσι, ο οποίος το 1631 έγινε βασιλικός διακοσμητής. Έτσι, ο πατέρας του Μολιέρου τον προόριζε να γίνει θαλαμηπόλος του βασιλιά. Φοίτησε σε ένα Ιησουϊτικό κολέγιο στο Παρίσι. Την πρώτη του επαφή με το θέατρο την έκανε μαζί με τον παππού του, ο οποίος αγαπούσε το θέατρο.

Στα δεκαέξι του χρόνια ταξίδεψε στην Ορλεάνη όπου σπούδασε νομική. Όταν γύρισε στο Παρίσι έγινε δικηγόρος. Τότε το 1642 γνώρισε την ηθοποιό, Μαντλέν Μπεζάρ, όπου η ίδια ενίσχυσε την λατρεία του για τον χώρο του θεάτρου. Όμως ο πατέρας του είχε τελείως αρνητική στάση απέναντι στο θέατρο. Έτσι το 1643 ο Μολιέρος αναγκασμένος παρατά το επάγγελμα του δικηγόρου και ιδρύει μαζί με τα αδέρφια της Μαντλέν Μπεζάρ και μαζί με μερικούς άλλους κωμικούς έναν θεατρικό θίασο. Ο θίασος αυτός μετά από τις πρώτες αποτυχίες (είχε καταλήξει σε χρεοκοπία για ένα χρονικό διάστημα) άρχισε να παρουσιάζει επιτυχίες, συγκεκριμένα στην Δυτική και Νότια Γαλλία. Ο Μολιέρος όμως, άρχισε μόλις το 1665 να γράφει τα δικά του θεατρικά έργα. Με το «Σχολείο Γυναικών» κέρδισε την εύνοια του Λουδοβίκου ΙΔ΄ του Βασιλιά Ήλιου, που τον ενίσχυσε οικονομικά.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΚΗΔΕΙΑ

Στις 17 Φεβρουαρίου 1673 κατά την διάρκεια της παράστασης “Ο κατά φαντασίαν ασθενής” ο Μολιέρος κατέρρευσε στην σκηνή βήχοντας και αιμορραγώντας και παρά τις πιέσεις του βασιλιά Λουδοβίκου XIV για ξεκούραση, εκείνος τον παράκουσε και

συνέχισε να παίζει το ρόλο του μέχρι το τέλος του έργου. Έπειτα από αυτό, κατέρρευσε ξανά έχοντας μεγαλύτερη αιμορραγία αυτή τη φορά. Δυστυχώς, ο οργανισμός του δεν συγκρατήθηκε και πέθανε μετά από λίγες ώρες στο σπίτι του.

Ενταφιάστηκε χωρίς χριστιανική κηδεία και όντας ηθοποιός απαγορευόταν εκ νόμου να ταφεί στο ιερό χώμα ενός νεκροταφείου. Γι' αυτό η σύζυγος του, ζήτησε από το βασιλιά Λουδοβίκο ΙΔ' να επιτρέψει μία απλή τελετή αργά την νύχτα. Εκείνος συμφώνησε και το νεκρό σώμα του Μολιέρου τοποθετήθηκε στο μέρος του νεκροταφείου, που προοριζόταν για τα αβάπτιστα βρέφη. Στην συγκεκριμένη μυστική κηδεία παραβρέθηκαν πάνω από 800 άτομα. Το 1792, τα οστά του Μολιέρου, μεταφέρθηκαν στο κοιμητήριο του Περ-Λασαίζ. Τέλος, λέγεται ότι τη νύχτα του θανάτου του, ο Μολιέρου ήταν ντυμένος με πράσινα ρούχα και από τότε υπάρχει η προκατάληψη πως το πράσινο χρώμα φέρνει κακοτυχία στους ηθοποιούς.

ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ

- *Le Médecin volant* (Ο ιπτάμενος γιατρός, 1645),
- *La Jalousie du Barbouillé* (Η ζήλια του Μπαρμπουιγέ, 1650)
- *L'Étourdi ou les Contretemps* (Ο ασυλλόγιστος, 1655)
- *Le Dépit amoureux* (Τα ερωτικά πείσματα, 1656),
- *Les Précieuses ridicules* (Οι γελοίες κομψευόμενες, 1659),
- *Sganarelle ou le Cocu imaginaire* (Σγαναρέλος ή ο κατά φαντασία κερατάς, 1660)
- *Dom Garcie de Navarre ou le Prince jaloux* (Ο Ντον Γκαρσία της Ναβάρρας ή ο ερωτευμένος πρίγκιπας, 1661), έμμετρη πεντάπρακτη «ηρωική» κωμωδία
- *L'École des maris* (Το σχολείο των συζύγων, 1661)
- *Les Fâcheux* (Οι ενοχλητικοί, 1661)
- *L'École des femmes* (Το σχολείο των γυναικών, 1662)
- *La Critique de l'école des femmes* (Η κριτική του σχολείου των γυναικών, 1663)
- *L'Impromptu de Versailles* (Ο αυτοσχεδιασμός των Βερσαλλιών, 1663)
- *Le Mariage forcé* (Ο γάμος με το στανιό, 1664)
- *La Princesse d'Élide* (Η πριγκίπισσα της Ήλιδας, 1664)
- *Dom Juan ou le Festin de pierre* (Δον Ζουάν ή Το πέτρινο συμπόσιο, 1665),
- *L'Amour médecin* (Ο έρωτας γιατρός, 1665)
- *Le Misanthrope ou l'Atrabilaire amoureux* (Ο Μισάνθρωπος ή ο Μελαγχολικός ερωτευμένος, 1666)
- *Le Médecin malgré lui* (Ο γιατρός με το στανιό, 1666)
- *Mélicerte* (Μελικέρτη, 1666)
- *Pastorale comique* (Ποιμενικό κωμικό, 1667)
- *Le Sicilien ou l'Amour peintre* (Ο Σικελός ή Ο έρωτας ζωγράφος, 1667),
- *Amphitryon* (Αμφιτρώων, 1668)
- *George Dandin ou le Mari confondu* (Ζωρζ Νταντέν ή Ο αμήχανος σύζυγος, 1668)
- *L'Avare ou l'École du mensonge* (Ο Φιλάργυρος ή η Σχολή του Ψεύδους, 1668)
- *Tartuffe ou l'Imposteur* (Ταρτούφος ή ο Απατεώνας, 1669)
- *Monsieur de Pourceaugnac* (Ο κύριος ντε Πουρσονιάκ, 1669)

- *Les Amants magnifiques* (Οι υπέροχοι εραστές, 1670)
- *Le Bourgeois gentilhomme* (Ο Αρχοντοχωριάτης, 1670),
- *Psyché* (Ψυχή, 1671)
- *Les Fourberies de Scapin* (Οι κατεργαριές του Σκαπίνου, 1671)
- *La Comtesse d'Escarbagnas* (Η κόμισσα ντ' Εσκαρμπανιάς, 1671)
- *Les Femmes savantes* (Οι σοφές γυναίκες, 1672)
- *Le Malade imaginaire* (Ο κατά φαντασίαν ασθενής, 1673)

Ο “Ταρτούφος” που είναι ίσως το πιο διάσημο έργο του μέχρι και σήμερα παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στους κήπους των Βερσαλλιών. Αν και η πρώτη του εκδοχή έλαβε την έγκριση του Λουδοβίκου ΙΔ' το 1664, ο ίδιος ο βασιλιάς τον είχε προειδοποιήσει να μην τα βάλει με τους θρησκόληπτους. Όμως ήδη πριν από το ανέβασμα του έργου, είχαν αρχίσει οι αντιδράσεις εκ μέρους των ευγενών.

